

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Q. H. D.**, zast. Mgr. Ing. Janem Klikem, advokátem se sídlem Karlovarská 130/87, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2017, čj. MV-77793-4/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 10. 2018, čj. 30 A 210/2017-52, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministerstvo vnitra zastavilo rozhodnutím ze dne 24. 4. 2015 žalobcovu žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 10. 2017 zamítla žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 10. 10. 2018.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, ke které připojil návrh na přiznání odkladného účinku. V návrhu stěžovatel poukázal na to, že nabytím právní moci rozsudku krajského soudu ztratil jakýkoliv právní titul pro další legální pobyt na území České republiky. Nemůže podat opakovanou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu, pouze může obdržet výjezdní příkaz, na jehož základě musí opustit v krátké době území České republiky. Tato skutečnost by pro něj znamenala značnou újmu, neboť by na vycestování zpět do Vietnamu musel vynaložit vysoké náklady. Další překážku představuje také případný návrat do České republiky, což by pro stěžovatele byla jak finanční, tak časová zátěž. V České republice stěžovatel podniká v oboru výroby kovových konstrukcí a kovodělných výrobků, pracuje zejména na zakázkách strojírenských podniků. Z podnikání má pravidelný příjem, plní řádně své daňové povinnosti a nepobírá žádné sociální dávky. V České republice žije již mnoho let, má zde vytvořeny silné obchodní i osobní vazby. Případná nutnost opustit Českou republiku by pro stěžovatele znamenal vznik stavu hmotné nouze, neboť by neměl žádný příjem a jeho úspory jsou nízké. Ve Vietnamu má nadto stěžovatel nemocné rodiče, kterým posílá část peněz ze svého výdělku. Získat práci ve Vietnamu by pro něj nebylo reálné. Na závěr stěžovatel poukázal na své právo na spravedlivý proces.

[4] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. NSS jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti soud zjišťuje současné splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výrazného nepoměru újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a 2) chybějícího rozporu s důležitým veřejným zájmem. Je-li odkladný účinek přiznán, pozastavují se ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze.

[6] NSS dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci jsou zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti splněny. Přihlédl přitom zejména k hledisku soukromého života stěžovatele. V ČR si totiž stěžovatel – podle všeho poměrně úspěšně – obstarává finanční prostředky jako osoba samostatně výdělečně činná a náhlé ukončení jeho podnikání v souvislosti s nuceným odcestováním do země původu by pro něj znamenalo značnou újmu. NSS vzal také v potaz, že krajský soud přiznal odkladný účinek stěžovateli žalobě, a to pouze s odkazem na jeho právo účastnit se osobně soudního řízení ve smyslu rozsudku NSS ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 Azs 73/2011-100, přestože se judikatura NSS v cizineckých věcech již nějakou dobu vyvíjí k přísnějšímu pojetí a zdůrazňuje mimořádnost okolností na straně cizince, jež mohou odůvodnit přiznání odkladného účinku jeho žalobě či kasační stížnosti (viz rozsudky NSS ze dne 6. 1. 2016, čj. 2 Azs 271/2015-32, či ze dne 5. 10. 2017, čj. 2 Azs 273/2017-19). Za takové situace stěžovateli vzniklo určité očekávání, že před NSS budou na jeho návrh na přiznání odkladného účinku kladeny srovnatelné nároky, jaké na jeho návrh kladl krajský soud. Nebylo by tedy spravedlivé, pokud by NSS nepřiznal odkladný účinek také stěžovateli kasační stížnosti.

[7] NSS nezjistil, že by přiznáním odkladného účinku hrozila jakákoli újma jiným osobám, a současně neshledal žádné konkrétní okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by samotné přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Z těchto důvodů NSS stěžovateli vyhověl a jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Současně NSS upozorňuje, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé (viz usnesení ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu